

UZASADNIENIE

pkt 2 postanowienia z dnia 22 stycznia 2016 r.

Rozstrzygając o kosztach postępowania, Sąd miał na względzie, że z formalnego punktu widzenia w przypadku umorzenia postępowania brak jest strony wygrywającej i przegrywającej proces. Zgodnie jednak z poglądem wyrażanym w orzecznictwie cofnięcie pozwu w zasadzie równoznaczne jest z przegraniem sprawy, chyba że wywołane było zaspokojeniem roszczenia powoda już po jego wniesieniu. W tym ostatnim przypadku powód osiąga bowiem rezultat, do którego zmierzał przez wytoczenie procesu, chociaż przedmiot sporu co do istoty sprawy przestał istnieć, i traktowany jest jak strona wygrywająca (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 maja 1966 r., I PZ 30/66, LEX nr 5988; postanowienie Sądu Apelacyjnego z B.z dnia 30 listopada 1995 r., I ACz 366/95, OSA 1996, Nr 7 – 8, poz. 34; postanowienie Sądu Apelacyjnego w K.z dnia 15 stycznia 2003 r., I ACz 6/03, OSA 2003 Nr 9, poz. 40).

Zdaniem Sądu w rozpatrywanym przypadku nie można mówić o zaspokojeniu roszczenia dochodzonego pozwem. Z treści pisma powoda obejmującego jego oświadczenie o cofnięciu pozwu oraz dołączonego do tego pisma dokumentu (k. 91) wynika, że w toku sprawy pozwani zawarli z nim umowę o ratalną spłatę zadłużenia z tytułu odszkodowania za bezumowne korzystanie z lokalu nr (...) przy ul. (...) w W., z której się wywiązali. Uwadze powoda uszła jednak okoliczność, że przedmiotem niniejszego postępowania było opróżnienie wymienionego wyżej lokalu, a nie zapłata należności wynikłych z zajmowania go bez tytułu prawnego. Nie może przy tym budzić wątpliwości, że zadłużenie z tytułu odszkodowania za bezumowne korzystanie z lokalu mogło powstać już po wypowiedzeniu umowy najmu i po upływie okresu owego wypowiedzenia. Jego spłata nie wpływa zatem na istnienie bądź nieistnienie tytułu prawnego pozwanych do lokalu, a w konsekwencji na ocenę zasadności roszczenia powoda.

Poczynione wyżej rozważania prowadzą do wniosku, że powód mógłby być uznany za stronę wygrywającą niniejszą sprawę tylko gdyby pozwani po wytoczeniu powództwa dobrowolnie opróżnili i opuścili lokal nr (...) przy ul. (...) w W.. Skoro zaś pozwani nie zgłosili żądania zasądzenia od powoda żadnych kosztów, które by im przysługiwały stosownie do art. 98 § 1 kpc (prawdopodobnie ich nie ponieśli), to na podstawie powoływanego przepisu należało orzec jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

- odpis postanowienia z dnia 22 stycznia 2016 r. z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda.